

CAMINS OBERTS

Qui no s'arrisca no pisca

Estimats diocesans,

La invitació de Jesús ressuscitat als seus deixebles és clara: «aneu a tot el món, prediqueu l'evangeli a tota criatura». Anar a tot el món com a missioners no és un repte menor. Poca broma. La novel·la francesa de Jules Verne, *Le tour du monde en quatre-vingts jours*, somiava aquesta possibilitat com una aventura emocionant. Qui no ha pensat mai a fer la volta al món, oi? Avui, entre els joves, «el viatge» és una de les primeres prioritats. Curiosament, però, hauríem de dir que no és el mateix «anar a tot el món» que «anar a tots els mons». Nosaltres, amics de Jesús, volem fer-nos presents justament en aquells mons més perjudicats per l'egoisme, la hipocresia i la injustícia. Jesús triaria aquests «mons» per posar-hi llum.

El nostre fet de ser testimonis de resurrecció no pot convertir-se en un passar de puntes, sinó que volem deixar una bona empremta de solidaritat i d'alegria, és a dir, de Déu. I un altre detall important: n'hem parlat molt poc, de la predicació. Tots prediquem, i la predicació de tots és important. El fet rellevant és que no només prediquem amb la paraula, sinó que també ho fem amb el testimoniatge. Sant Francesc d'Assís demanava als seus germans que prediquessin sempre amb l'exemple de la seva vida i, en tot cas, que hi afegissin la paraula en darrer terme.

L'experiència de vida és el primer evangeli que llegeixen els nostres contemporanis més allunyats. La nostra presència diu molt allà on som. El mateix estil diu molt de qui és Déu per a mi, per a nosal-

tres. Per això, la dita d'avui voldria ser una invitació a no caure en la rutina. La missió unida a la monotonia és signe de malaltia espiritual. Avui es fa ben certa la dita que proposem: «qui no s'arrisca no pisca».

Doncs sí, el risc també és un factor a considerar en els nostres plantejaments missioners. Això ho dic en dos sentits. El primer, perquè de vegades vivim situacions, moments i escenaris que ens venen donats i ens posen contra les cordes. Hi ha moments en els quals ens descobrim molt superats i, per tant, també molt petits, molt fràgils. El segon és quan som nosaltres els qui forcem alguna situació per tal de superar una injustícia o un bloqueig.

És necessari que l'evangeli sigui conegut i proposat amb tota la seva força; no ho oblidem. És aleshores quan el missioner recorda el «no tingueu por» que Jesús ens adreça, i també aquella promesa que trobem en l'evangeli: «serà el mateix Esperit de Déu el qui vindrà en ajuda nostra». Estimats, la missió és ancorar-nos sempre a Jesús i al seu Esperit, és a dir, a Déu, el Pare bo. Això és veritablement arriscar-nos a viure plenament. Per tant, siguem dels qui posem Déu al centre de la nostra vida.

Arrisquem-nos a fer realitat el somni de Déu: un món nou, «la civilització de l'Amor», la fraternitat com a lligam entre cultures. Serà la manera honesta de viure havent intentat fer el que havíem de fer. Volem ser dels qui donem la volta al món i ens fem presents en tants mons, posant Déu al centre.

Des d'aquest plantejament, el risc no vol ser una expressió inconscient del valor que atorguem a la nostra vida. No volem posar-nos en risc per causes banals, sinó per un bon motiu: que Déu sigui conegut, estimat, acceptat i compartit. Déu no és l'origen dels nostres mals, sinó del nostre bé. Ell ens ha creat lliures. Ell és el nostre futur. Ell és qui trobem en el nostre origen i en el nostre dia a dia. Fiant-nos de Déu, prosequirem el nostre camí, perquè, de fet, és la confiança en Déu la que genera aquell risc saludable que ens cal acceptar i proposar. Endavant.

Amb la meva benedicció i afecte,

† Daniel Palau Valero
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

L'Hospitalitat de Lourdes congrega mil pelegrins a Montserrat

Montserrat va acollir, el passat 11 d'abril, la trobada anual de les Hospitalitats de la Mare de Déu de Lourdes del conjunt de les diòcesis amb seu a Catalunya, marcada per la convivència i la devoció, a la qual s'hi van aplegar prop d'un miler de fidels i voluntaris d'arreu del territori, entre ells una nodrida representació lleidatana.

La jornada va començar amb una trobada de convivència hospitalària, que va servir per reforçar

vincles entre les diferents delegacions. Un dels moments centrals va ser la missa solemne, presidida pel bisbe Daniel que, en la seva homilia, va subratllar el valor de «donar testimoni de la nostra fe predicant de paraula i amb la vida».

Després de l'Eucaristia, els assistents van compartir un dinar de germanor i, posteriorment, la processó de les torxes per la plaça davant del santuari, i el res del rosari i el cant de l'Ave dins del santuari.

CAMINOS ABIERTOS

Quien no arriesga no gana

Estimados diocesanos,

La invitación de Jesús resucitado a sus discípulos es clara: «id por todo el mundo, predicad el evangelio a toda criatura». Ir por todo el mundo como misioneros no es un reto menor. No es ninguna broma. La novela francesa de Jules Verne, *Le tour du monde en quatre-vingts jours*, soñaba esta posibilidad como una aventura emocionante. ¿Quién no ha pensado alguna vez en dar la vuelta al mundo, verdad? Hoy, entre los jóvenes, «el viaje» es una de las primeras prioridades. Curiosamente, sin embargo, deberíamos decir que no es lo mismo «ir por todo el mundo» que «ir a todos los mundos». Nosotros, amigos de Jesús, queremos hacernos presentes precisamente en aquellos mundos más perjudicados por el egoísmo, la hipocresía y la injusticia. Jesús elegiría estos «mundos» para poner luz en ellos.

Nuestro hecho de ser testigos de la resurrección no puede convertirse en un pasar de puntillas, sino que queremos dejar una buena huella de solidaridad y de alegría, es decir, de Dios. Y otro detalle importante: hemos hablado muy poco de la predicación. Todos predicamos, y la predicación de todos es importante. El hecho relevante es que no solo predicamos con la palabra, sino que también lo hacemos con el testimonio. San Francisco de Asís pedía a sus hermanos que predicaran siempre con el ejemplo de su vida y, en todo caso, que añadiesen la palabra en último término.

La experiencia de vida es el primer evangelio que leen nuestros contemporáneos más alejados. Nuestra presencia dice mucho allí donde estamos. El mismo estilo dice mucho de quién es Dios para mí, para nosotros. Por eso, el dicho de hoy quisiera ser una invitación a no caer en la rutina. La misión unida a la monotonía es signo de enfermedad espiritual. Hoy se hace muy cierta la expresión que proponemos: «quien no arriesga no gana».

Pues sí, el riesgo también es un factor a considerar en nuestros planteamientos misioneros. Esto lo digo en dos sentidos. El primero, porque a veces vivimos situaciones, momentos y escenarios que nos vienen dados y nos ponen contra las cuerdas. Hay momentos en los que nos descubrimos muy superados y, por tanto, también muy pequeños, muy frágiles. El segundo es cuando somos nosotros quienes forzamos alguna situación para superar una injusticia o un bloqueo.

Es necesario que el evangelio sea conocido y propuesto con toda su fuerza; no lo olvidemos. Es entonces cuando el misionero recuerda el «no tengáis miedo» que Jesús nos dirige, y también aquella promesa que encontramos en el evangelio: «será el mismo Espíritu de Dios quien vendrá en ayuda nuestra». Queridos, la misión es anclarnos siempre en Jesús y en su Espíritu, es decir, en Dios, el Padre bueno. Esto es verdaderamente arriesgarnos a vivir plenamente. Por tanto, seamos de los que ponen a Dios en el centro de su vida.

Arriesguémonos a hacer realidad el sueño de Dios: un mundo nuevo, «la civilización del Amor», la fraternidad como vínculo entre culturas. Será la manera honesta de vivir habiendo intentado hacer lo que debíamos hacer. Queremos ser de los que dan la vuelta al mundo y se hacen presentes en tantos mundos, poniendo a Dios en el centro.

Desde este planteamiento, el riesgo no quiere ser una expresión inconsciente del valor que otorgamos a nuestra vida. No queremos ponernos en riesgo por causas banales, sino por un buen motivo: que Dios sea conocido, amado, aceptado y compartido. Dios no es el origen de nuestros males, sino de nuestro bien. Él nos ha creado libres. Él es nuestro futuro. Él es a quien encontramos en nuestro origen y en nuestro día a día. Confianza en Dios, proseguiremos nuestro camino, porque, de hecho, es la confianza en Dios la que genera ese riesgo saludable que debemos aceptar y proponer. Adelante.

Con mi bendición y afecto,

† Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida

Celebració de la Pasqua amb catòlics ucraïnesos

El bisbe Daniel va presidir, el passat 12 d'abril, una emotiva Eucaristia de Pasqua a l'església de la Sang, celebrada amb la participació de la comunitat de fidels ucraïnesos catòlics. Durant la celebració, es va fer una referència especial a la situació que viu Ucraïna, amb paraules per la pau i amb el record ben present de les persones afectades per la guerra. La celebració va esdevenir així també un espai de solidaritat i proximitat amb aquest poble. Després de la missa, els participants van compartir un berenar. La trobada va ser valorada molt positivament pels assistents, que van destacar la importància de poder viure la fe en comunitat i sentir-se acompanyats en aquests moments difícils.

D'altra banda, i també el dia 12, els nens i nenes de l'Arxiprestat del Baix Segrià que es preparen per rebre la Primera Comunió, juntament amb els joves de Confirmació, i els respectius pares i mares, van participar en una reunió que

va tenir lloc a la capella de la residència de les Germanetes dels Ancians Desemparats d'Aitona. Inicialment, s'havia previst fer-ho a la Cova del Pare Palau, però a causa del mal temps es va optar per fer la trobada sota teulada.

L'encontre, que va iniciar-se amb una breu benvinguda per part de

les Germanetes, va continuar amb la presentació dels diferents pobles que hi participaven i, després, es van repartir en grups per parlar de les diferents parts de la celebració eucarística.

Finalment, van celebrar una missa i van compartir un berenar.

Mor el filòsof i teòleg Pere Lluís Font

El filòsof, teòleg i traductor Pere Lluís Font va morir el passat 9 d'abril a Sabadell a l'edat de 91 anys, deixant un llegat intel·lectual de gran rellevància per a la cultura catalana. Guardonat amb el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes l'any 2025,

ha estat una figura clau en la renovació del pensament català dels darrers cinquanta anys. Nascut a Pujalt (Pallars Sobirà) el 1934, Font es va llicenciar en Filosofia a la Universitat de Tolosa de Llenguadoc i va exercir durant més de tres dècades com a professor d'Història de la Filosofia Moderna i de Filosofia de la Religió a la Universitat Autònoma de Barcelona.

Vinculat estretament amb l'IREL, va participar en el seu cicle de conferències i hi va mantenir una col·laboració constant, marcada per la seva generositat i compromís. Com a mostra d'aquesta relació, va llegar la seva biblioteca personal el mes d'abril de l'any passat. En total, uns 4.000 volums de temàtica relacionada principalment amb la filosofia i la teologia, així com alguns llibres singulars dels segles XVII i XVIII.

Nomenaments

Monsenyor Daniel Palau Valero, bisbe de Lleida, ha signat els següents nomenaments:

- **Mn. Joshua Enrique Carrillo Saldaña**, nomenat secretari-notari del Tribunal Eclesiàstic de la Diòcesi de Lleida, amb data 06/04/26, dilluns de Pasqua.

- **Mn. Joshua Enrique Carrillo Saldaña**, nomenat membre de l'equip de Pastoral de la Salut de l'Hospital Arnau de Vilanova de Lleida, amb data 06/04/26, dilluns de Pasqua.
- **Mn. Antonio Ruiz Corpas**, nomenat capellà del Cementiri Municipal de Lleida, amb data 06/04/26, dilluns de Pasqua.

Dolors Puigdevall tanca el cicle de l'IREL dedicat a la dona

La pedagoga Dolors Puigdevall va tancar, el passat dijous 9 d'abril, el cicle de conferències que l'Institut de Recerca i Estudis Religiosos de Lleida (IREL) ha dedicat aquest curs 2025-2026 a «El paper de la dona en la construcció d'un món millor». La lliçó de Puigdevall, titulada «L'espiritualitat de la dona: esperança per un món millor» va posar el colofó a un cicle que, des del passat mes d'octubre, ha servit per reflexionar des de diferents angles sobre com les dones tenen un paper protagonista en la societat contemporània.

El cicle, que es va obrir el 16 d'octubre amb una conferència de la pediatra i psicopedagoga Montse Esquerda, ha comptat amb un total de set sessions, que s'han anat desenvolupant mensualment.

També han fet les seves aportacions l'antropòloga Núria Montserrat Farré, el 13 de novembre; el psiquiatre i actual director general de Sant Joan de Déu a Espanya, Josep Pifarré; la pedagoga Mar Galceran; la psicopedagoga Antonieta Mateus; i el filòsof Àngel Castañeira.

REFLEXIONS

De Barcelona a Camerun: una vocació que s'eixampla

Tres seminaristes del Seminari Conciliar de Barcelona, Peter Kibiru, Luis Jaureguizar i Eduard Mata, acompanyats per dos preveres diocesans han viscut una intensa experiència missionera al Camerun, territori de missió amb el qual l'Església de Barcelona manté un vincle històric des de fa dècades. Han canviat durant quinze dies la rutina acadèmica per la motxilla.

Del 9 al 21 de febrer han viscut al Camerun una experiència missionera que difícilment oblidaran. No ha estat un simple viatge, sinó una immersió a la vida d'una altra Església jove, dinàmica i provada per la dificultat. La relació entre Barcelona i el Camerun es remunta als anys seixanta, quan sacerdots diocesans hi van iniciar una presència estable. Des de llavors, la fraternitat entre les dues Esglésies ha crescut a través de la cooperació pastoral i educativa. Aquesta estada recent dona continuïtat a aquesta història compartida.

A Yaundé, Maroua, Mouda, Yagoua o Ngaoundere han conviscut amb comunitats vives, han celebrat l'Eucaristia a l'aire lliure amb centenars de fidels i han compartit la fe amb famílies, catequistes i joves. Han conegut una Església pobra en mitjans, però rica en esperança; limitada en recursos, però forta en participació i alegria.

Tota vocació necessita ser «resetejada» de tant en tant. El contacte amb realitats marcades per la vulnerabilitat social, però sostingudes per una fe senzilla i ferma, purifica la mirada i torna a l'Evangeli la seva frescor original. Allí han descobert que l'Església és veritablement universal i que el sacerdoti no s'entén sense una obertura missionera.

No és casual que el papa Francesc hagi insistit, durant el seu pontificat, en una «Església en sortida». Sortir eixampla el cor. Sortir trenca la temptació d'una fe còmoda. Sortir permet comprendre que el ministeri sacerdotal és, sobretot, do i servei.

Ara comença una segona etapa: compartir allò viscut en parròquies i trobades vocacionals de la nostra diòcesi. Perquè la missió no acaba en tornar; comença de nou a casa. El Camerun no ha estat només una destinació geogràfica, sinó una experiència de comunió que recorda a la nostra Església de Barcelona que la fe creix quan es lliura.

Una vocació s'enforteix quan descobreix que pertany a alguna cosa molt més gran que ella mateixa: una Església que camina unida, diversa i missionera.

Mn. Josep Ramon Pérez

Canonge de la Catedral de Barcelona

Invitació d'Arrels Sant Ignasi a fer-se voluntari

Arrels Sant Ignasi ha obert una nova crida a persones que vulguin implicar-se en el voluntariat i contribuir a transformar realitats des de la proximitat. Actualment, estan buscant gent per donar suport al Centre Obert d'Arrels, adreçat a persones en situació de sense llar. Les tasques principals inclouen el repartiment de cafè i pastes, així

com el suport en serveis bàsics com la neteja o la distribució de roba. També es busquen volunta-

ris per al taller d'esports, per dinamitzar activitats esportives dirigides a les persones ateses dins l'àrea d'acompanyament, i persones amb interès en la fotografia per ajudar a documentar les iniciatives que es duen a terme.

Per a més informació o per inscriure's, pots contactar a través de voluntariat@arrelssantignasi.cat o al tel. **973 289 000**.

Divina Misericòrdia a la catedral

La Catedral de Lleida va acollir, el diumenge 12 d'abril, la celebració de la Festa de la Divina Misericòrdia, una jornada de pregària i devoció oberta a tots els fidels de la diòcesi. Hi va haver confessions, exposició del Santíssim, el res del Sant Rosari i la Coroneta de la Divina Misericòrdia, així com un acte de consagració i la imposició de medalles. Posteriorment es va celebrar la Santa Missa, amb l'acompanyament musical de la Coral Mater Salvatoris.

La jornada va culminar amb la veneració de la relíquia de santa Faustina Kowalska, apòstol de la Divina Misericòrdia.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

4. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Fets 14,5-18 / SI 113b / Jo 14,21-26]. Sant Silvà, bisbe i mr.; sant Florià, mr.; sant Gotard, bisbe; sant Pelegrí Laziosi, rel. servita; sant Josep Maria Rubio, prev.; beat Ceferí Jiménez Malla.

5. □ Dimarts [Fets 14,19-28 / SI 144 / Jo 14,27-31a]. Lleida: ■ Beat Salvi Huix i Miralpeix, bisbe i mr. Sant Àngel de Sicília, prev. carmelità; sant Amador, prev. i mr.; sant Martí de Finjosa, bisbe.

6. □ Dimecres [Fets 15,1-6 / SI 121 / Jo 15,1-8]. Tradició del martiri *ante Portam Latinam* de sant Joan Evangelista, patró de les arts gràfiques; sant Domènec Sàvio, alumne de Joan Bosco.

7. □ Dijous [Fets 15,7-21 / SI 95 / Jo 15,9-11]. Sant Sixt i sant Eovald o Hou, mrs., venerats a Celrà (Gironès); beata Gisela (o Guisla), rel. benedictina, viuda de sant Esteve d'Hongria (s. X-XI).

8. □ Divendres [Fets 15,22-31 / SI 56 / Jo 15,12-17]. Santa Maria,

mitjancera de totes les gràcies. Mare de Déu de Pompeia (Roser) i també del Toro, patrona de Menorca, i altres advocacions: Escola Pia, Miracle (Milagros), Salut, etc. Aparició de l'arcàngel sant Miquel, patró dels radiòlegs i dels radioterapeutes; sant Eladi, bisbe.

9. □ Dissabte [Fets 16,1-10 / SI 99 / Jo 15,18-21]. Tortosa (territori de la comunitat valenciana): Mare de Déu dels Desemparats. Sant Gregori de Ber-

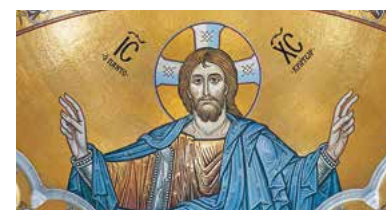
ruenza, bisbe; santa Caterina de Bolonya, vg.; santa Casilda, vg.

10. □ Diumenge vinent, VI de Pasqua (lit. hores: 2a setm.) [Fets 8,5-8.14-17 / SI 65 / 1Pe 3,15-18 (o bé, del diumenge VII: 1Pe 4,13-16) / Jo 14,15-21 (o bé, del diumenge VII: Jo 17,1-11a)]. Sant Joan d'Àvila (1499-1569), prev. i dr. de l'Església, apòstol d'Andalusia i patró del clergat secular espanyol; sant Antoni de Florència, bisbe; santa Beatriu, vg.

Diumenge V de Pasqua (A)

COMENTARI

«La paraula de Déu s'anava estenent»

La comunitat cristiana va conèixer els problemes molt aviat. I això que Jesús havia donat molta confiança al seus apòstols: *Que els vostres cors s'asserenin. Confieu en Déu, confieu també en mi.* I vol que estiguem on és ell: *Perquè vosaltres visqueu allà on joestic.* Amb aquesta confiança els apòstols van anar predicant el missatge de la salvació de Jesús. Però això no vol dir que no sorgissin també dificultats i problemes. Ho veiem a la primera lectura. Hi ha unes queixes: *Els immigrants de llengua grega es queixaven que en la distribució d'ajuda als pobres, les seves viudes no eren ateses.* Davant d'aquesta situació, què fan els apòstols? En primer lloc, acceptar que hi ha un problema. En segon lloc, buscar la solució implicant-hi a tota l'assemblea: *Busqueu entre vosaltres mateixos set homes fiats, plens de l'Esperit Sant i de seny i els encarregarem aquesta feina.* En la comunitat cristiana hi ha diverses missions. Per això els apòstols diuen: *No estaria bé que nosaltres deixéssim la predicació de la paraula de Déu.* Aquesta és la seva missió més exclusiva. Distribuir l'ajuda als pobres és també missió de l'Església però ho poden fer uns altres cristians. Fixem-nos que fins i tot per una feina podríem dir més administrativa han de ser *homes de seny* (ho demana aquesta feina) i *plens de l'Esperit Sant.* Tota actuació cristiana, sigui la que sigui ha de ser sempre moguda per l'Esperit Sant. I els apòstols accepten els que han estat escollits, no posen cap veto. És un exercici clar de sinodalitat. Al final diu el text: *La paraula de Déu s'anava estenent i a Jerusalem creixia molt el nombre dels creients.* Les dificultats són reptes perquè les comunitats, un cop superats els problemes, vagin creixent. Aquesta escena dels Fets dels Apòstols ens fa veure com tots tenim una missió en l'Església ni que sigui diferent, però tots hem d'actuar moguts per l'Esperit Sant, sigui predicant, sigui servint les taules de les persones necessitades, sigui en qualsevol altre servei, de forma sinodal, sempre al servei de l'evangeli.

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 6,1-7)

Per aquells dies, anava augmentant el nombre dels creients, i els immigrants de llengua grega es queixaven dels nadius perquè, en la distribució diària d'ajuda als pobres, les seves viudes no eren ateses. Llavors els dotze convocaren una reunió de tots els creients i els digueren: «No estaria bé que nosaltres deixéssim la predicació de la paraula de Déu i ens poséssim a distribuir l'ajuda als pobres. Per això, germans, busqueu entre vosaltres mateixos set homes fiats, plens de l'Esperit Sant i de seny, i els encarregarem aquesta feina; nosaltres continuarem ocupant-nos de la pregària i del ministeri de la paraula.» Tothom trobà bé aquesta proposta, i elegiren Esteve, un home ple de fe i de l'Esperit Sant, Felip, Pròcor, Nicànor, Tímon, Parmenàs i Nicolau, un antioquè convertit al judaisme. Els presentaren als apòstols, i aquests, després de pregar, els imposaren les mans.

La paraula de Déu s'anava estenent, i a Jerusalem creixia molt el nombre dels creients; fins i tot molts sacerdots acceptaven la fe.

▶ Salm responsorial (32)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 2,4-9)

Estimats, acosteuvos al Senyor, que és la pedra viva. Els homes l'havien rebutjada, però als ulls de Déu és «escollida, de gran valor». També vosaltres, com pedres vives, deixeu que Déu faci de vosaltres un temple espiritual, un sacerdoti sant, que oferirà víctimes espirituals, acceptables a Déu per Jesucrist. Per això diu l'Esclusura: «Jo poso a Síó una pedra angular, de gran valor, escollida: el qui creu, no quedarà defraudat.» És de gran valor per a vosaltres, els qui heu cregut, però per als qui no creuen «la pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici», i «s'ha convertit en pedra d'ensopec, en roc que fa caure». Ensopeguen quan no fan cas de la predicació. Sempre n'hi haurà, que no en fan cas. Però vosaltres sou «un poble escollit, un reialme sacerdotal, una nació sagrada, la possessió personal de Déu», perquè «proclameu la lloança» d'aquell que us ha cridat del país de tenebres a la seva llum admirable.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 14,1-12)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Que els vostres cors s'asserenin. Confieu en Déu, confieu també en mi. A casa del meu Pare hi ha lloc per a tots: si no n'hi hagués, us podria dir que vaig a preparar-vos estada? I quan hauré anat a preparar-vos-la, tornaré i us prendré a casa meua, perquè també vosaltres visqueu allà on joestic. I ja sabeu quin camí hi porta, allà on jo vaig.» Tomàs li diu: «Senyor, si ni tan sols sabem on aneu. Com podem saber quin camí hi porta?» Jesús li diu: «Jo soc el camí, la veritat i la vida: ningú no arriba al Pare si no hi va per mi. Si m'heu conegut a mi, heu de conèixer igualment el meu Pare: des d'ara ja el coneixeu i ja l'heu vist.» Li diu Felip: «Senyor, mostreu-nos el Pare, i no ens cal res més.» Jesús li diu: «Felip, fa tant de temps queestic amb vosaltres, i encara no em coneixes? Qui em veu a mi, veu el Pare. Com pots dir que us mostri el Pare? No creus que joestic en el Pare i el Pare està en mi? Les paraules que jo us dic no venen de mi mateix. És el Pare qui, estant en mi, fa les seves obres. Creieu-me: joestic en el Pare i el Pare està en mi; si no, creieu-ho per aquestes obres. Us ho dic amb tota veritat: Qui creu en mi, també farà les obres que jo faig, i fins en farà de més grans, perquè jo me'n vaig al Pare.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 6,1-7)

En aquellos días, al crecer el número de los discípulos, los de lengua griega se quejaron contra los de lengua hebrea, porque en el servicio diario no se atendía a sus viudas. Los Doce, convocando a la asamblea de los discípulos, dijeron: «No nos parece bien descuidar la palabra de Dios para ocuparnos del servicio de las mesas. Por tanto, hermanos, escoged a siete de vosotros, hombres de buena fama, llenos de espíritu y de sabiduría, y los encargaremos de esta tarea; nosotros nos dedicaremos a la oración y al servicio de la palabra». La propuesta les pareció bien a todos y eligieron a Esteban, hombre lleno de fe y de Espíritu Santo; a Felipe, Prócoro, Nicanor, Timón, Parmenas y Nicolás, prosélito de Antioquía. Se los presentaron a los apóstoles y ellos les impusieron las manos orando.

La palabra de Dios iba creciendo y en Jerusalén se multiplicaba el número de discípulos; incluso muchos sacerdotes aceptaban la fe.

▶ Salmo responsorial (32)

R. *Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, como lo esperamos de ti.*

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pedro (1Pe 2,4-9)

Queridos hermanos: Acercándoos al Señor, piedra viva rechazada por los hombres, pero elegida y preciosa para Dios, también vosotros, como piedras vivas, entráis en la construcción de una casa espiritual para un sacerdocio santo, a fin de ofrecer sacrificios espirituales agradables a Dios por medio de Jesucristo. Por eso se dice en la Escritura: «Mira, pongo en Síón una piedra angular, elegida y preciosa; quien cree en ella no queda defraudado». Para vosotros, pues, los creyentes, ella es el honor, pero para los incrédulos «la piedra que desecharon los arquitectos es ahora la piedra angular», y también «piedra de choque y roca de estrellarse»; y ellos chocan al despreciar la palabra. A eso precisamente estaban expuestos. Vosotros, en cambio, sois un linaje elegido, un sacerdocio real, una nación santa, un pueblo adquirido por Dios para que anunciéis las proezas del que os llamó de las tinieblas a su luz maravillosa.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 14,1-12)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «No se turbe vuestro corazón, creed en Dios y creed también en mí. En la casa de mi Padre hay muchas moradas; si no, os lo habría dicho, porque me voy a prepararos un lugar. Cuando vaya y os prepare un lugar, volveré y os llevaré conmigo, para que donde estoy yo estéis también vosotros. Y adonde yo voy, ya sabéis el camino». Tomás le dice: «Señor, no sabemos adónde vas, ¿cómo podemos saber el camino?» Jesús le responde: «Yo soy el camino y la verdad y la vida. Nadie va al Padre sino por mí. Si me conocierais a mí, conoceríais también a mi Padre. Ahora ya lo conocéis y lo habéis visto». Felipe le dice: «Señor, muéstranos al Padre y nos basta». Jesús le replica: «Hace tanto que estoy con vosotros, ¿y no me conoces, Felipe? Quien me ha visto a mí ha visto al Padre. ¿Cómo dices tú: "Muéstranos al Padre"? ¿No crees que yo estoy en el Padre, y el Padre en mí? Lo que yo os digo no lo hablo por cuenta propia. El Padre, que permanece en mí, él mismo hace las obras. Creedme: yo estoy en el Padre y el Padre en mí. Si no, creed a las obras. En verdad, en verdad os digo: el que cree en mí, también él hará las obras que yo hago, y aún mayores, porque yo me voy al Padre.»